

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **N. K.**, narozená dne x. x. x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne x. x. x č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobkyně ve své žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Podle jejího názoru bylo řízení jednostranné a neobjektivní, žalovaný porušil povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s českým právním řádem, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Měla za to, že napadené rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a že byl chybně vyložen zákon, čímž byla zkrácena na svých právech. Dále uvedla, že použité informace o zemi původu nejsou aktuální, žalovaný si dle ní měl zjistit přesně a úplně skutečný stav věci.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobkyní namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal správní orgán v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní a přihlédl k nim. Rovněž vycházel z adekvátních a aktuálních informací o situaci v zemi jejího původu. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který svým rozsahem odpovídá předpokladům nezbytným pro vydání rozhodnutí a má za to, že přijaté řešení odpovídá konkrétním okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. V průběhu řízení správní orgán postupoval v souladu s právními normami, jimiž je pro případ správního řízení ve věci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu vázán. Důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12 písm. a), § 12 písm. b), § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobkyně shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný sdělil své přesvědčení, že stav věci byl zjištěn dostatečně, ve svém rozhodnutí vyšel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobkyně. V podrobnostech správní orgán odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis. K obsahu žalobkyní vznesených námitek správní orgán uvedl, že se jedná pouze o námitky v obecné rovině, ze kterých nevyplývá, jakých pochybení se měl žalovaný konkrétně dopustit. Správní orgán považuje napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Žalobní argumentace není způsobilá zpochybnit důvodnost rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany jak v podobě azylu, tak doplňkové ochrany. Pro řízení před soudem odkazuje správní orgán na obsah spisového materiálu shromážděného ve věci a na vydané rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 19. 11. 2020 žalobkyně a žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 30. 7. 2017 požádala o udělení mezinárodní ochrany. K této žádosti uvedla dne 6. 3. 2019, že se jmenuje N. K., za svobodna G. . Narodila se dne x. x. x ve městě x, v x oblasti na x. Je státní občankou x, x národnosti a dohovoří se rusky a ukrajinsky. Je pravoslavného křesťanského vyznání, byla řadovou členkou politické strany „x“, tato strana byla spojena s železnicí, kde pracovala. V současné době je svobodná a má syna jménem S. K., nar. x. x. x, ve městě x na x, je x státní příslušnosti a žije na x. Jako poslední místo bydliště v její vlasti uvedla ul. x oblasti, zde žije v současné době její syn, otec a matka. Žalobkyně uvedla, že do České republiky přijela v lednu roku 2017 a že ve vlasti byla naposledy v březnu roku 2016. Před příjezdem do České republiky se zdržovala v Polsku, na polské pracovní vízum, pracovala zde jako uklízečka. O udělení mezinárodní ochrany v České republice nebo jiných státech dříve nežádala. Žalobkyně sdělila, že je zdravá a nemá žádné zvláštní zdravotní potřeby. Jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla skutečnost, že pracovala celkem 21 let u ukrajinských železnic. Doplnila, že vždy, když jezdili s vlaky do zahraničí, museli podepsat prohlášení, že se nikomu nezmíní o tom, že občas převážejí i vojenskou techniku. V červnu roku 2015 žalobkyně odmítla dle svého tvrzení toto prohlášení podepsat a následně kvůli tomu byla propuštěna. Mělo jí být vyhrožováno ze strany SBU, že proti ní

může být zahájeno trestní řízení. Jiné důvody ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedla.

7. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 3. 2019 uvedla, že na Ukrajině žila v místě svého narození, ale dodala, že poslední 4 roky měla místo pobytu hlášeno také v obci x oblasti. Žalobkyně je absolventkou střední technické školy železniční a celý život pracovala u železnice jako vedoucí pokladnice, jednalo se o kancelářskou práci. Potvrdila, že v České republice a na území Evropské unie nemá žádné rodinné příslušníky nebo známé, její syn, bratr a rodiče žijí na Ukrajině. Do České republiky přicestovala v lednu 2017 za kamarádkou, protože v Polsku nikoho neměla, na doplňující otázku odpověděla, že toto byl jediný důvod jejího příjezdu. Sdělila, že v roce 2016 vycestovala do Polska, proto, že jí SBU na Ukrajině vyhrožovala, že proti ní mohou zahájit trestní řízení, a proto raději vycestovala. Na SBU jí bylo řečeno, aby zmizela a jela například na Krym, tam žalobkyně ale nikoho neznala, tak vycestovala do Polska. Na základě doplňující otázky upřesnila, že doporučení o vycestování dostala neoficiálně od přítele, ne od vyšetřovatele SBU. Trestní řízení s žalobkyní mělo být zahájeno na základě toho, že nepodepsala dokument o mlčenlivosti a neprozrazení tajemství, což byla ze zákona její povinnost, a porušila tak železniční stanovy. Byla si vědoma skutečnosti, že je nutné tento dokument podepsat při cestách do Ruska, ale došlo ke změně a nově bylo nutné tento dokument podepsat i při cestách do Luhansku. Při její cestě do Luhansku za bratrem tento dokument nepodepsala, protože nevěděla o této změně. Žalobkyně se pokusila vysvětlit, že se jednalo o nedopatření, ale i přesto dostala výpověď. Na Ukrajině proti ní nebylo vedeno žádné trestní řízení, při vyřizování nového pasu na ukrajinské ambasádě v roce 2018 se nesetkala s žádnými problémy a také nikdy neměla jiné problémy v zemi původu. Z České republiky byla vyhoštěna v letech 2017 a 2018, při výsledku na cizinecké policii dne 15. 5. 2018 žalobkyně sdělila, že se může na Ukrajinu bez problému vrátit, údajně si nepamatuje, že by jí tato otázka byla položena. V České republice setrvala nelegálně poté, co bylo prokázáno, že na území nelegálně pracovala a neměla zde žádný pobyt, protože se bála vycestovat zpět na Ukrajinu, aby nedošlo k zahájení trestního řízení. Pracovní pobyt si v České republice nezajistila, protože nevěděla, že taková možnost existuje. Na Ukrajině je v kontaktu s rodinou, která zde žije ve vlastním domě s hospodářstvím, rodiče žalobkyně jsou již v důchodu a její syn pracuje na technické stanici. Vyhoštění jí bylo uloženo na dobu jednoho roku v prvním případě a podruhé na dobu 18 měsíců, o mezinárodní ochranu požádala koncem února 2019, poté co jí to poradili přátelé. Při řešení své situace na Ukrajině nevyhledala žádnou pomoc, vše se dle jejího tvrzení událo velmi rychle, během výsledku na SBU byla dotazována, proč nepodepsala dokument o mlčenlivosti, měli také záznamy, že žalobkyně posílala bratrovi do Luhansku jídlo a léky. Její bratr žije přímo ve městě Luhansk. V České republice v době od druhého vyhoštění nic nedělá a je pouze doma, potraviny a peníze jí posílají rodiče z Ukrajiny. Po svém vycestování pracovala půl roku v Polsku na polské vízum, ale následně provedla změnu na schengenském vízum a přicestovala do České republiky. Na závěr uvedla, že zjišťovala možnost svého návratu do práce u dráhy na Ukrajině, přes svou matku, která pracovala také na dráze a má tam mnoho přátel, se dozvěděla, že není možné, aby u dráhy znovu pracovala.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 15. 2. 2018, závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR k možnosti vycestování cizince ze dne 28. 5. 2017, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 28. 5. 2017, protokol o výsledku účastníka správního řízení ze dne 15. 2. 2018, protokol o pohovoru k žádosti o

udělení mezinárodní ochrany ze dne 6. 3. 2019, žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 3. 2019, záznam o poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 3. 2019, informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, informace OAMP – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019. Žalobkyni bylo umožněno se s těmito podklady seznámit, dne 9. 7. 2019 se k nim vyjádřila. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 8. 2019 č. j. OAM-221/ZA-ZA11-VL11-2019 žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b zákona o azylu.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 12 zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 14 zákona o azylu *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
14. Žalovaný se na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí podrobně zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Vyjádřil se ke skutečnostem, které žalobkyně uvedla jako důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a uzavřel, že nebylo zjištěno, že by žalobkyně byla ve své vlasti pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, nebo že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Městský soud v Praze se s hodnocením žalovaného ztotožňuje, plně na něj odkazuje a podotýká, že žalobkyně tento závěr žalovaného žádným relevantním způsobem v žalobě nezpochybnila.
15. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs

6/2018-33: „Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrné ‚nehumánní‘ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

16. Žalovaný se na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí vypořádal též s tím, zda byly splněny podmínky pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, zdravou a plně právně způsobilou a práceschopnou osobou. S ohledem na uvedené konstatoval, že nenalezl zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. Městský soud v Praze považuje učiněné hodnocení za dostatečné, ve shodě s žalovaným pak má za to, že nebyl naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv.
17. Žalovaný se na str. 7-9 napadeného rozhodnutí zabýval tím, zda jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany. Konstatoval, že v řízení nevyšlo najevo, že by mohla žalobkyně v případě návratu na Ukrajinu hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. K tomu zdejší soud uvádí, že z informací o Ukrajině založených ve správním spisu vyplývá, že na Ukrajině není možné uložit trest smrti, nebyl tak dán důvod k udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu.
18. Pokud jde o otázku, zda jsou v posuzované věci důvodné obavy, že by žalobkyni hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti v důsledku svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu], žalobkyně nedoložila v průběhu správního řízení jakékoliv problémy s ukrajinskými státními orgány či bezpečnostními složkami, které by ve vlasti před svým odchodem měla, nebyla v zemi původu trestně stíhána, dle jejího tvrzení byla pouze jednou vyslechnuta a informace o hrozícím trestním stíhání nepocházela z ověřeného zdroje, z Ukrajiny vycestovala zcela legálně a bez problémů. Dle informací, které si obstaral žalovaný, nic nenásvědčuje ani tomu, že by žalobkyně byla v případě svého návratu do vlasti jakkoliv postižena za svoji azylovou žádost v zahraničí. Žalovaný se rovněž zabýval i bezpečnostní situací na Ukrajině (ozbrojený konflikt probíhá pouze

v Doněcké a Luhanské oblasti), k čemuž shromáždil dostatek podkladů. Nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy. S hodnocením žalovaného městský soud souhlasí, považuje ho za dostatečné a zcela přezkoumatelné.

19. Zdejší soud dále odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se situací na Ukrajině opakovaně zabýval, např. v usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38 uvedl: *„K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“* V posuzované věci je třeba zdůraznit, že žalobkyně pobývala většinu svého života v x oblasti, v protokolu o pohovoru ze dne 6. 3. 2019 uvedla, že většinu života prožila ve městě x, kde v současné době žijí její rodiče a syn, má tak k danému městu vytvořené určité vazby, příbuzenských vztahů by mohla využít např. při budování svého zázemí. Existenci skutečného nebezpečí vážné újmy nelze dle názoru soudu vyvozovat ani z tvrzení žalobkyně ohledně vyšetřování její osoby SBU, ani ze skutečnosti, že byla SBU vyslýchána. Nebyly tak dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu.
20. Městský soud v Praze má dále za to, že vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky, nebyl tak naplněn ani důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. S ohledem na zjištění učiněná ve správním řízení a na tvrzení žalobkyně nepředstavuje neudělení mezinárodní ochrany ani nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Ostatně ani žalobkyně v žalobě nic takového netvrdila ani neprokázala.
21. Pokud jde o námitku žalobkyně, že informace použité žalovaným nejsou aktuální a že měl být přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, Městský soud v Praze ji nepovažuje za důvodnou. Žalovaný zjistil skutkový stav věci dostatečně, s žalobkyní provedl pohovor, shromáždil dostatek podkladů vztahujících se k aktuální situaci na Ukrajině. Žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 4. 3. 2019, dne 13. 8. 2019 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Ve správním spise se nachází aktuální zprávy o zemi původu žalobkyně, např. informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, informace OAMP – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 25. 4. 2019. Shromážděné podklady tak pochází i z doby, kdy žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodoval. Zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2019 č. j. 6 Azs 82/2019-25, ve kterém se uvádí: *„Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře opakovaně vyjádřil k povinnosti zajistit, aby při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů (viz rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 310/2017 - 56, nebo ze dne 12. 7. 2018, č. j. 9 Azs 105/2018 - 42). Judikaturou tedy již byla řešena otázka aktuálnosti použitých informací o zemi původu. Konkrétní otázku, jak staré podklady (informace o zemi původu) lze považovat ještě za*

objektivní a aktuální, je třeba vždy posuzovat v závislosti na konkrétním případě, neboť jak správně konstatoval městský soud, zastaralost nelze posuzovat pouze na základě uplynutí času, ale je třeba ji posuzovat v závislosti na tom, zda nedošlo v mezidobí ke změně okolností.“ Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že dokumenty o situaci na Ukrajině neodpovídají aktuálnímu stavu. Soud ani žalovaný nadto nezpochybňují, že na východě Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt, ale vzhledem k poslednímu bydlišti žalobkyně ve městě x, nelze předpokládat, že by žalobkyni hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy, což bylo řádně odůvodněno. Dané námitce tak soud nepřisvědčil.

22. Městský soud v Praze dodává, že žalovaný se také dostatečně zabýval možností udělení mezinárodní nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, a to na str. 6 a 9 napadeného rozhodnutí. Soud se ztotožňuje s tvrzením žalovaného, že v případě žalobkyně nedošlo ke splnění důvodů, pro které by bylo možné jí udělit za účelem sloučení rodiny mezinárodní ochranu podle § 13 nebo doplňkovou ochranu podle § 14b zákona o azylu.
23. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je *„nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předcházejícího správního řízení. Správní řízení je soubor pravidel, kterými se správní orgán při rozhodování musí řídit. Správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. V rozporu s tím celé řízení bylo jednostranné a neobjektivní. Žalovaný porušil svou povinnost postupovat řádným procesním postupem v souladu s právním řádem ČR, se zásadami a principy činnosti správních orgánů. Podle mého názoru Ministerstvo vnitra své rozhodnutí nedostatečně odůvodnila a vyložila zákon chybně.“* V této souvislosti Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém kasační soud konstatoval: *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“* Tyto závěry jsou v judikatuře Nejvyššího správního soudu opakovaně zmiňovány, např. v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018 č. j. 10 Azs 65/2017-72.
24. Žalobkyně v žalobě nevylicila, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž neozřejmila svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.

25. Městský soud v Praze však alespoň obecně a stručně doplňuje, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobkyní vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by správní řízení bylo jednostranné či neobjektivní. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
26. Zdejší soud uzavírá, že v případě žalobkyně neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobkyně. Při posouzení všech těchto skutečností došel soud k závěru, že správní orgán nikterak nepochybil ani během provádění správního řízení ani při vydání napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (ust. § 3 správního řádu. Žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobkyni nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (ust. § 68 odst. 3 správního řádu). Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně